

ŐSI GYÖKÉR

KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

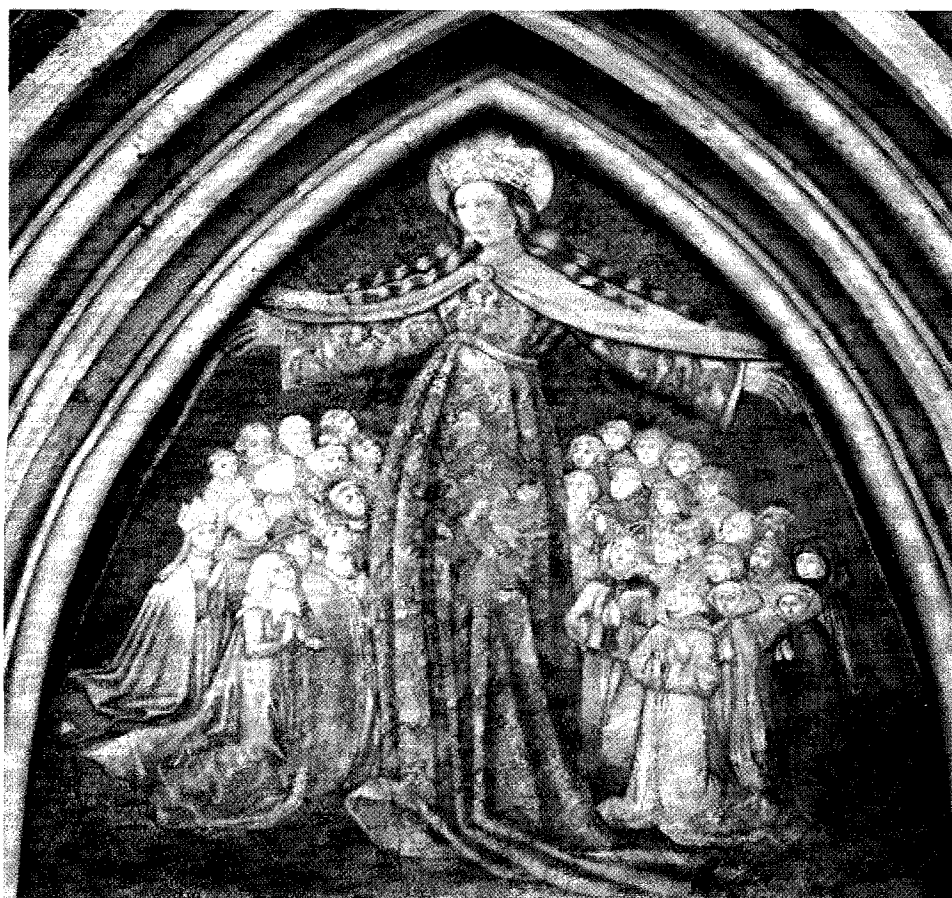
Megjelenik negyedévente a magyarságtudomány és az ősi magyar nyelv kutatásának szolgálatában

Alapítva: 1972

Ára: 1650,- Ft

La Raiz Ancestral

Alapító – Örökös Főszerkesztő: Badiny Jós Ferenc

Köpenyes Madonna

Soproni, volt ferences, majd bencés templom bejáratí ívezete.

Ismeretlen középkori festő műve (Internet)

BÁRCZY ZOLTÁN

Töprengések a hazáról II. (1995)

IV. Kényes kérdés nyelvészetünk ügyében

Széchenyi István az Akadémia alapító levelében és az alapszabály 2. paragrafusában így rendelkezett: „A Tudóstársaság a magyar nyelv kiművelésén dolgozik egyedül.”

Akadémiánk a maga kutató intézeteivel ma már egy termelő nagyüzem, azonban semmi jele, hogy az Alapító szándékának eleget kíván tenni.

Amikor a német azt mondja Schwarzwald, Katzendorf, Schnellbach, mindenki érti, hogy mit mond. De mi magyarok ha végigutazzuk a Sajó völgyét, tudjuk-e, mit jelent a Sajó szó. És a községek nevei: Sajóbábony, Sajóecseg, Sajógalgóc, Sajókaza, Sajólád, Sajómercse, Sajóörös, Sajósenye, Sajóvelezd stb, stb.

Valakinél kész a válasz: „műveletlenek” vagyunk! Nem!!! Ezek a helységnevek is hallatlan ősiségünket bizonyítják.

Engedjenek meg egy rövid áttekintést nyelv-kutatásunkról, melyből kitűnik, hogy mit talál az érdeklődő, aki nyelv-kutatásra szánja el magát.

A 18. század elején még általános volt az az egyházi tanításra épült nézet, hogy főleg az időtöltés a nyelv-kutatással való foglalkozás, mert a Bibliában benne található, hogy évezredekkel ezelőtt csak egy nyelv uralkodott az egész földkereken. Isten azonban a babiloni torony építésénél megzavarta, egymás számára érthetlenné tette ezt a hajdani alapnyelvet.

Sajnovics János jezsuita 1770-ben kiadott *Demonstráció* című tanulmányában ismertette felfedezését, miszerint a magyar nyelv rokona a Vardő szigeten lakó lappok nyelvének és egyezik nyelv-tanunk is. A héber-magyar nyelv-rokonság hirdetői azonban nevetségessé tették Sajnovicsot, aki sértetten visszavonult a csillagászat és matematika tudományához és viszonylag fiatalon, 52 éves korában meghalt.

Kőrösi Csoma Sándor nagyenyedi diák Göttingiai, majd Zágrábi nyelv-tanulmányai elvégzése után 1810 novemberében Hatvany Turkoly

Sámuel felfedezésétől lelkesítve, Kenderessy Mihály kormányzó tanácsostól kapott 100 forinttal a zsebében elindult, hogy a magyarok őshazáját felkutassa, megkeresse. Julianus barát útját kívánta követni Oroszországon keresztül, ezért is tanul Zágrábban szláv nyelvet, de az orosz háborús helyzet miatt útirányát megváltoztatta és Nagyvárad, Bukarest, Szófia, Enoszon keresztül, Alexandria érintésével Moszul, Bagdad, Teherán útvonalon került Kabulba, majd Lahorba, majd az indiai Drászba ment, ahol pénz híján – ideiglenesen feladva úti célját – angol megbízásra indiai, később tibeti nyelvészeti tanulmányokat végzett, mellyel felbecsülhetetlen szolgálatot tett a gyarmatosító angoloknak.

Kőrösi Csoma Sándor a *Dictionar Tibetan and English* bevezető soraiban ezt írja: „...a tibeti nyelv megismerése tulajdonképpen nem is szerepelt eredeti terveimben... Nekem azonban, mint magyarnak, a szanszkrit nyelv és irodalom tanulmányozása különösen nagy jelentőségű volt, mert büszkén állapíthatom meg, hogy a szanszkrit nyelv semmiféle más nyelvvel nem mutat olyan rokon vonásokat, mint a magyarral.”

Csoma hátrahagyott szógyűjteményében a pontosan egyező nyelv-tan mellett 240 szanszkrittel egyező magyar szót tüntetett fel.

Következőnek Szentkatolnai Bálint Gábort kell említeni, akinek többek között az 1877-ben megjelent „Párhuzam a magyar és a mongol nyelv terén” c. könyve a mongol-magyar nyelv-rokonságát mutatta ki.

Aczél József tanár könyvének címe: *Szittyagörög* eredetünk, beszédesen bizonyítja a könyv tartalmát és Aczél törekvését.

Vámbéry Ármin egyetemi tanár a török-magyar nyelv-egyezéseket hirdette.

Szongott Kristóf szamosújvári lelkész és tanár a magyar nyelvet az örmény nyelvből származtatta.

Varga Zsigmond debreceni egyetemi tanár a sumér-magyar nyelv-rokonságot bizonyította az *Ötezer év távolából* c. könyvben, amiért a Magyar Tudományos Akadémia aranyéremmel tüntette ki.

Szabédy László kolozsvári egyetemi tanár a Magyar nyelv őstörténete c. könyvében a magyar nyelv ó-latinból való származására esküdött.

Kuur Géza, majd Tóth Zsigmond több könyvben az etruszk-magyar nyelv és nyelvtan azonosságát látják bizonyítottak.

Számos magas iskolai végzettséggel rendelkező és sok nyelvet beszélő tudós nevét kellene és lehetne itt felsorolni. Lássuk azonban, hogy hogyan értékelte ezek munkásságát Bárczi Géza nyelvész professzorunk. "Mit akarnak ezek az alkalmi szófejtők? – hiszen a magyar nyelvet eddig már több mint hatvan nyelvvel rokonították. A maóritól a baszkig, a sumértól az angolig stb." Arra a kérdésre, hogy akkor a magyar nyelvet ösztönösen és logikusan nem a több, mint hatvan nyelv tengelyében kell-e keresnünk, ingerülten így válaszolt: „Nem lehet mindent műszaki logikával értékelni.”

Gróf Széchenyi István a Magyar Tudományos Akadémia alapítólevelében rögzítette az általa alapított Akadémia célját: „A magyar nyelv kiművelésén dolgozik egyedül.” Ezzel szemben csak a fenti személyek, akik életüket, vagyonuk nagyobb részét áldozták a tudományos igazság felkutatásáért, mit kaptak az Akadémiától? Rossz-indulatú kritikát, melynek következménye – látjuk – a csaknem teljes feledés.

Külön szót érdemel az Akadémia keretében működő Kőrösi Csoma Sándor Társaság elnökének, egy Kőrösi Csoma életével, munkásságával foglalkozó könyvben írt előszava, ahol az elnök Kőrösi Csomát ködevőnek és délibáb kergetőnek nevezi.

Van a magyar nyelvtudósoknak egy soha ki nem magyarázható közös vétjük. Éspedig az, hogy Sajnovics Jánost a finn-ugor nyelvrokonság megteremtőjének kiáltották ki, holott Sajnovics a már említett Demonstráció c. dolgozatában a magyar-, lapp-, finn-, török-, kínai nyelvrokonságot mutatja be. Ezek szerint Sajnovics nem a neki tulajdonított finn-ugor rokonság, hanem ténylegesen a turanizmus „délibábos” megteremtője volt. Ezt a tényt minden nyelvtudós és nyelvtanár elhallgatja. Ezért az a szégyenletes zűrzavar nyelvtudományunk terén.

A korábbi fejezetek bizonyító adatai ismeretében el kell fogadni, hogy a Kárpát-medence kultúrát teremtő ősnépe a szkíta nép volt, míg az

őslakók nyelve az az alapnyelv, amely Edward Hincks, Henry C. Ravlinson, Jules Oppert a sumer nyelv őseinek jelentette ki s ugyanígy a szkíta nép volt az írás megteremtője is.

Ha Széchenyi István idézete szerint a magyar történelem kiesett tulajdonunkból, akkor viszont a magyar nyelvészet terén található a legnagyobb hiányosság.

A Magyar Rádió is foglalkozott egy alkalommal az egyik legkedveltebb rovatban, az Édes anyanyelvünk adásában ezzel a kérdéssel. A rovat egy nagyon intelligens kérdést kapott Zalaegerszegről egy hallgatótól. A kérdés ez volt „Annak idején, amikor az édesanyám sonkát főzött és azt nem találta elég puhának, mindig azt mondta: ezt a sonkát tovább kell kövesztetni! Mit jelent, honnét származik stb.?” A válasz az volt, hogy tájszó, amit általában az abálni, párolni, főzni kifejezések fednek. A rovattól kértem, hogy térne vissza még egyszer erre a kérdésre és tenné meg, hogy a „tájszó” helyett adná vissza ennek az „összó” rendfokozatát.

Röviden nézzünk csak mögé ennek a kérdésnek. Több évi kutatás után tisztázódott, hogy ezt a kifejezést ismerték és főként „kövesztett szalonna” formájában a történelmi Magyarország területének több mint a felén, és ma is használják, értelmét azonban már nem ismerik. Ezen nem kell csodálkozni, hiszen ezt a kifejezést mi magyarok (nem tévedés) a paleolit korból (őskor pattintott kőkorból) i. e. 25 ezer évtől hozzuk magunkkal napjainkig. Röviden vizsgáljuk meg ezt az egyáltalán nem közömbös témát. Az ősember amikor összeütött két követ (lehet ellenőrizni) ilyen hangot hallott: koo! Ezt a tudomány hangutánzó szónak nevezi. Ez az ősszó (etimon) benne van a kovakő nevében. Nos, az ősember úgy főzött, hogy tüzet rakott, s abba számos öklömnyi követ tett. Mindig kovát, mert másfajta kő hő hatására szétbomlik. Az ősember a tűz mellé kászúba, faedénybe, esetleg gödörbe (mert akkor még cserépedény nem volt), tette a főznivaló húst, szalonnát a vajat vizébe, s majd amikor a kövek tüzesekké váltak, fafogóval ezeket a tüzes köveket a vízbe tette. A kő forrva, zubogva átadta hőjét a víznek, azt forrásba hozta. Majd addig rakta a tüzes köveket a vízbe (kövesztett), amíg a hús, vagy a szalonna puhára nem főtt. Látjuk hát, hogy valaha a főzésnek és a kőnek szoros köze volt egymáshoz. Ha a

vizsgálódásunkat tovább folytatjuk, akkor nem lehet nem észrevenni, hogy a „ko” ősetimon benne van a konyha szavunkban. Ha körbe tekintünk szomszédainknál, akkor a ko, kö, ku, kü etimónokat megtaláljuk náluk is valahol a főzés fogalmánál, de ott már nincs rokonhangzásban az ő nyelvükben a kő szóval, mert az olaszban a konyha cucine, míg a kő pietra, németben küche és a kő stein, szlávban kuhnya, a kő kamin, görögben a konyha kuzina és a kő petra. A hangutánzó koo vagy köö egyedül nálunk található a konyha szavunkban és a kövesztés igében. Érthetetlen, mert logikátlan szófejtő és értelmező szótárunknak a következő közlése: parázs a nyelvünkben szláv jövevényszó, a perzsel vagy pergel lengyel jövevény, a pirit, pirkad, poring ismeretlen, a porkál olasz, a pörköl germán, míg a pörzsöl szláv jövevényszó. Látható, hogy ez egy szóbokor, azonos vagy közel azonos fogalmak kifejezésére.

Nyelvészeink sértő és megalázó módon azt tanítják nekünk és gyermekeinknek, hogy amerre a magyar nép történelme során vándorolt, ott mindenütt felvett egy-egy tárgy vagy fogalom nevet s ezt az ily módon *szedett-vedett nyelvet* nevezzük ma magyar nyelvnek. Nem!

Sir John Bowring (1792-1872) angol nyelv-tudós a mai (múlt századi) magyar nyelvet könyve előszavában így méltatta: „A magyar nyelv messze magában áll minden nyelvek felett. Egész sajátos módon fejlődött és szerkezete olyan időkre nyúlik vissza, amikor a legtöbb most élő európai nyelv még nem is létezett. Önmagában következetesen és szilárdan fejlődött nyelv, amelyben logika van, sőt matézis, az erő, a hangzatok minden hajlékonyságával és alakíthatóságával.

A magyar nyelv egyetlen darabból álló gránitkő, amelyen az idők viharai karcot sem ejtettek. Nem az idők változásától függő kalendárium. Nem szorul senkire, nem kölcsönöz, nem alkudozik, csak ad, de nem vesz senkitől. Ez a nyelv a nemzeti önállóságnak, a szellemi függetlenségnek legértékesebb és legfényesebb emléke.

A magyar nyelv eredetisége csodálatos tüne-mény. Aki megfejti, az az isteni titkot fogja boncolgatni, annak is az első tételét: „Kezdetben vala az Ige és az Ige vala az Isten, s az Isten vala az Ige.”

Ha Széchenyi István Akadémiát létesített „egyedül” a magyar nyelv kiművelésére, akkor az

Akadémia miért nem tesz eleget az Alapító szándékának. Ennyire nyitott kérdéssel egyetlen – magát kultúr-nemzetnek nevező – népnél sem találkozzunk.

V. Elvesztett mitológiák nyomában

A mítoszok keletkezése minden esetben a történelem előtti időkbe nyúlik vissza. Terjedésük szájról-szájra, apáról-fiúra, nemzedékről-nemzedékre szállt s közben tartalmasabb, színesebb, költőibb lett.

Gondoljunk azonban az igricek, regősök és táltosok üldözésére és kiirtására, akiket boldog Özséb menekített a Pilis rengetegeibe és Reguly Antal hősi életére, amikor még az Urálon túlra is elutazott az általa feltételezett „magyar Kalevala” felkutatása céljából. *A kérdés tisztázása szélesebb áttekintést igényel.*

A hindu isten-mondákban Indra és a Szoma mondák, vagy a görögöknél Prométheusz- Kadmosz- Heraklesz-, Zeusz mondák és mondakörök alakulását, fejlődését találjuk. A hősmondákban a Jázon-, Thezeusz-, a trójai mondák és az északi népeknél a Thor-, a Szigrud mondakörök, – költői magaslatra történő emelkedését találjuk. Az eposzok fejlődése egyes ihletett költő vagy dalnok munkáját dicséri.

Az indus Vajsza és Valmiki, a perzsa Firdauszi, a görög Homéros, vagy a germán Kürenbergi, akik elsősorban mint gyöngyszemeket összefűzték, majd mint a nagyszerű alkalmassá vált költők a verseket összefüggő eposzokká írták. Ilyen volt a Kalevala alkotója Elias Lönnrot is.

Itt kell megemlékezni nagyszerű hazánkfiáról, Reguly Antalról. Nem vitatható, hogy kitűnő néprajzi adatokkal tért haza és egy olyan súlyos tüdőbajjal, mely fiatalon életét kívánta s még munkáinak kiadását sem érthette meg. Sajnáltni kell, hogy Reguly zsenije nem nyílt rá arra, hogy a magyar mitológia – különösen az ő korában – a magyar tájakon, a magyar mondákban, dalokban, balladákban őt körülvette.

Magyar vonatkozásban nagy értékű munkát végzett Ipolyi Arnold rk. püspök (1823-1886), aki Magyar Mythologia című könyvében sok érdekes adatot örökített meg.

A Rig-Véda természeti jelenségekből feltéte-

lezett abszolút őserőre, Istenre vetíti a figyelmet, mely tengelyében a Diva-Diana-Dios-Deus név láncolata máig követhető. Erre a tengelyre azután a népek, fajok gondolatvilága költői regényeket épített.

Irodalmi rangra emelkedett a hinduknál a Védák, majd a Szanszkrit korszakban a Mahábharáta és a Ramajana, melyek a brahmanizmus szent könyveivé váltak. Színessé teszi a Mahábharatát a Nál és Damajanti története.

A hindu hősköltészet egyik gyöngyszeme a Szávitri (hősnő) története, aki férjét és szerelmét Szatjavánt holta után Jánától, a holtak istenétől megható kitartással visszaesdi. A hindu hitrege szerint az első ember Jáma volt, így ő lett az első halott is, ezért lett Jáma a holtak istene.

A perzsa népköltészet Irán és Turán hősmondájával ajándékozta meg a világirodalmat. Firdauszi volt az a kiváló alkotószellem, aki először csak összegyűjtötte a perzsa nép mondátöredékeit, majd a történeteket időrendbe szedve megalkotta népe hőskölteményét. Firdauszi a Királyok Könyvében örök szép emléket állított az árpádi magyarok vitézségének, lovagiasságának és becsületességének.

A Sah Name legszebb költői része Iszfandijar eposza, melyben a haldokló Iszfandijar az őt legyőző Rusztemnek megbékélten nyújt kezét és ruhazza a királyi hatalmat unokájára.

Ha most térben közelebb jövünk a görög eposzokhoz, időben mégis távolodunk, mert a tudomány már tisztázta, hogy például az Iliász mind történetében, mind fogalmazásában ősbib az előbbi eposzoknál.

Homéros regényes, költői eseménnyel vezet be az Iliászt, amikor „a legszebbnek” feliratú alma odaítélését Párisra, Priamosz király fiára bízta Héra, Pallasz és Afrodité között. Ennek következménye, az istenek és emberek harca. Öldöklő háború tengeren és szárazföldön a görögök és trójaiak, valamint sok más nép között. (Újra egy érdekes magyar vonatkozást említünk. Trója pusztulása után Trója lakói a szikamberek idemeneültek Hérodotosz szerint a mugajár (magyar) medencébe, közelebről a Pilis városállamba, melynek nevét a Thuróczy Krónika Sicambriának is mondja. A szikamberek kb. 200 évi itt tartózkodása után tovább vándoroltak Nyugatra és ők alapították Páris városát.)

A vak Homéroszt méltán nevezik a görög eposzírás atyjának. Tőle merített Vergiliusz, aki a trójai romok közül menekülő Aeneas történetét írta le, akinek híres idézete: „Nem kérek egyebet, mint csekély hajlékot isteneim számára.” Vergiliuszt a pásztorversek éneklője mellett vallásos költőnek is nevezik. IV. eklogájában megjósolja Krisztus eljövételt. Jupiter az ő leírásában már közel áll a monotheizmus felséges istenéhez, aki a Föld és Ég egyedüli ura. A világirodalomból tudjuk, hogy a műeposz írásban Vergiliusz közel kétezer évvel megelőzte Dantét, Tassot és Miltont. Nem lehet véletlen, hogy Vergiliusznak a Tartarusz (a gonoszok) és az Elysium (az üdvözültek lakhelye) bemutatására Dante az Isteni színjátékban túlvilági útjára éppen Vergiliuszt választotta vezetőjéül.

Írásunk célja eljutni a magyar ősmondákhoz.

A szláv népek mindegyikét dalos kedvű népek ismerjük. A szerb guzlicárok éppen olyan művészien megszerkesztett és tartalmas dalok, mint a görög dalnokok, a kelta bárdok, a frank trubadúrok és a germán minnesängerek dalai.

A délszláv hősköltészet főszereplője Markó királyfi, aki bátor, vidám és jellemes, mint Heraklesz, vagy Rusztem.

Az északi szláv népek örökbecsű hőskölteményeiből Ilia, Piost és Prsemysl nemzeti hősök nevei ismertek. Későbbi költői mű az Igor éneke. A hajdani Oroszország két városa, Kiev és Novgorod központ vetélkedése folytán azonban az ősi szláv népmondák szereplői helyett Vladimir kievi cárt szövik a hősmondákba, kinek nevéhez fűződik az orosz nép keresztény hitre való térítése.

Safárik jeles prágai irodalomtörténész mutatott rá, hogy a szláv népköltészetre támaszkodó nemzeti eposzok kifejlődését a kereszténység felvétele, főként a latin papság tevékenysége gátolta.

A kelta eposzokról csak annyit, hogy rokonság és nyelvi átfedés is kimutatható a szanszkrit irodalommal. Világirodalmi értékűek a Nagy Károly mondakör, az Arthur monda, a Grál- és Parsifal mondák. Költői báj teszi kedvessé a Trisztán és Lancelot mondákat. Említésre méltó a keresztény civilizációnak sokáig ellenálló molnárlegényből vezéri rangra emelkedett Don Ruy Diaz története. Ezt a Cid költemények őrzik napjainkig.

Hallatlanul gazdagok a germán népek hőskölteményei. Az ősrja hitvilág égi istene Thor,

míg a tűzé Donar. Ez megfelel az ó-hindu Indra és Angi isteni személyeknek. A segítő istenek mellett gonosz, ártalmas lényeket is ismertek, óriások, törpék, manók, koboldok, villik, elfek, nixek, sárkányok, lindvurmok s ezek színesítik az ó-germán mondákat.

A germán népek ősmondáinak csak címszavakban történő felsorolása is sok lenne.

A germán nép szerencsés, mert a Nibelung éneket, s annak szereplőit Odint, Szigfridet, Gudrunt, Hagent, Rüdigert, Brunhildát, Krimhildát s még a törpe Albanch nevét is színes, regényes, véres történetben halhatatlanná tette a világhírű operák szerzője, Richard Wagner.

Meglepetéssel és örömmel találkoztunk a német irodalomban az Etele mondák (azaz Atilla mondák) és a Hun-magyar mondák című írásokkal.

A Nibelung énekeket mai formájában szívesen nevezik a keresztény kultúr-talajban gyökerező nemzeti eposznak. Az ő-germán mondák az Eddákkal és a Völsunga sagával az élen ó-hind fogantatásúak, tehát nem keresztény eredetűek. Mert az még nem tesz kereszténnyé egy mondát sem, ha az az átírásban úgy módosul, hogy a főszereplők a templom kapujában tépik egymás haját.

Áttérve az Etele mondákra, Atilla nagyságát az is bizonyítja, hogy Grönland szigetén még ma is él két nagy terjedelmű költemény Atla Mál (Atilla mondája) és az Atla Quida (Atilla éneke) címen.

A közelmúltban jelent meg két értékes könyv, Hermann Schreiber: A hunok, és Otto J. Maenchen-Helfen: A hunok világa címen. A két szerző egymástól függetlenül a hun királyság megegyezően bölcsnek, nemesnek, becsületesnek, lovagiasnak és vendégszeretőnek mutatja be, kinek környezetében minden felekezetű nép békében élt és az európai nemes ifjak tülekedtek Atilla udvarába, hogy hűbéres fejedelem-atyjuk biztosítékként tűszok lehessenek.

Atilla a törékeny és öreg I. Leó pápa kérésére seregével együtt visszafordult Róma falai alól. Ezt az emberi gesztust még a magyar Katolikus Lexikon is úgy kommentálja, hogy ez azért történt, mert a pápa feje felett megjelentek az apostol-fejedelmek, Péter és Pál és ezek indították a hun vezért a visszafordulásra. Felmerül a kérdés, hogy az apostol-fejedelmek miért nem rántottak kardot

Alarich, Gensericz, Teodorich és a többi Rómát kegyetlenül megdúló vezérek elijesztésére.

A történelemtudomány feljegyezte – történelem könyveink azonban nem közlik –, hogy Atilla 15 éves korától túszt volt Honorius császár ravennai udvarában, ahol többek között megtanulta a latin és görög nyelvet, tehát a kor viszonyaihoz mértén nagy műveltségű ember volt.

A német Nibelung énekek csak dicsőítik Atillát. Elhallgatják azonban, hogy Atillát nászészakáján a felesége, Krimhilda mérgezte meg. A szegedi Móra Ferenc Múzeum őrzi az arany poharat, melyből a gyémántok kiégtek, viszont rajta még ma is az írás: „Ezzel ölte meg Ungurok titánát a szent római lány.”

A hun királynak ezzel a szervezett meggyilkolásával kezdődött Róma befolyása a magyar nép őstörténetébe.

Feltűnő, hogy amikor Atillát és népét a germán irodalom dicsőnek, hősnek hirdeti, a latin keresztény irodalom minden esetben rablónak és bandavezérnek tünteti fel. A magyarok Jáfettól való származtatása a XI-XIII. századi sekélyes ismeretű és ízléstelenül biblíázó és nyelvészeti ismeretek hiányában etimologizáló barátok szokása volt. Anonymus Gesta Hungarorum sem egyéb mint a tudálékoskodó nyugati krónikás barátok értéktelen ismételtetése. Viszont Pilgrim passauai püspök, akit az egyház a magyarok hittérítő tevékenységéért* szentté avatott 974-ben, a magyarok megtéréséről többek között a következőket jelentette levelében VII. Benedek pápának: „...tehát az említett magyar nemzet sok könyörgéssel hívogat vala evangéliumi munkára...”, „...hogy keresztény módra egyházakat mernek építeni...” „...senkinek alattvalóik közül nem tiltják a megkeresztelkedést, sem a papokat nem gátolják, hogy bárhová menjenek. Hanem oly egyetértők a pogányok a keresztényekkel és oly barátságosan vannak egymással, hogy itt beteljesedni látszik Ézsaiás jóvendölése (az egy akol, egy pásztor teóriáról)” – „a farkas és bárány együtt legel, az oroszlán szénát eszik, mint az ökrök, – tehát úgy lőn, hogy csaknem az egész magyar nemzet hajlandó a szent hit bevételére...”

A Nibelung énekek befejező versében, a „Die Klage”-ban (a Panaszban) a püspök úgy tünteti

* A magyarok körében végzett hittérítő tevékenységéért (Szerk.)

fel magát, mintha a burgundi királyi testvéreknek és Krimhildának a nagybátyja lenne. A feljegyzésekből az a kép tárul elénk, hogy Etele halálhírét két hegedűs vitte a Rajna melletti Wormsba, s Pilgrim ezektől értesült a tragédiáról. A két regős mesterségéből eredően sok Atillára és a hunokra vonatkozó történeti adatot mondott el a püspöki udvarban, amit Pilgrim az ő Konrád nevű író-deákjával megörökített. Azt is feljegyezték, hogy a püspök a magyarok között tevékenykedő térítő papokkal további történeti adatokat gyűjtetett. A Nibelung énekek tehát ó-hind mondákból, és az Etele mondákból ötvöződött össze az akkori keresztény érdekeknek megfelelő fogalmazásban.

A „Die Klage” utolsó passzusa is figyelmet érdemel magyar szempontból. Idézzük:

„A passauai püspök Pilgerin,
Öcséihez való jó szíve szerint
Leíratá e gyászmesét
Hogy tudj mindent, hogy esék
Latin betűkkel mégpedig:
Ezt mindenek hirdetik,
Amint kezdődék s eredett
Mindvégig a története.
A hősök gyásztörténetét
Hogy mind rakásra öleték:
Azt sorba úgy leírta mind,
Maga s világ tudásakint,
Konrád mester, íródeák.
Azóta aztán átírták
s meg van németül is a dal.
Olvassa agg és fiatal
S jól ismerik mind a regét!
Mely majd vidám, majd bús, setét,
De minek mondja, itt van az
A dalnak neve: A Panaszt.”

Tehát Etele mondát leírták, feltehetően magyarul a vers szerint latin betűkkel. Konrád mester lefordította latin nyelvre, majd németre, gót betűkkel.

Mai német irodalomtörténészekről tudjuk, hogy munkálatok folynak annak megállapítására, hogy az eposzban mi a germán és mi a hun eredetű. Azt azonban már megállapítottuk, hogy a Nibelung énekeknek (1592-ben egy nyomtató mester feljegyzése szerint) Németországban még nem volt olyan tekintélye, hogy azt kinyomtatták volna.

Figyelmet érdemel, hogy Priskos rétor leírásában elragadtatással szolt az Atilla udvarában hallott hun-szittya történelmi és vitézi énekekről és arról, hogy a hunoknak saját írásuk, írásrendszerük van.

A korábban említett Vajsza, Valmiki, Firdauszi, Homérosz, Vergiliusz, de a finn Elias Lönnrot is a népköltészetből gyűjtötték eposzaik mind a történetekre, mind a szereplőkre vonatkozó adataikat.

Ma a magyar hősköltészet elé helyezzük Tasso: A megszábadított Jeruzsálemét, Milton: Elveszett paradicsomát, Dante: Isteni színjátékát és büszkékké lehetünk, mert Shakespearet jobban ismerjük és többet olvassuk, mint hazájában. Megbecsülésünk illeti őket, mert költészetük a nemzeteik népköltészetéből nyert ihletet. Mit szóljunk azonban a mi Anonymusunkra, aki a Gestája bevezetésében dicsekvően írta le, hogy „nem hallgattam a regősök és hegedűsök csacska énekeire!” Lehet-e egy ilyen mű nemzeti érték?

Ettől függetlenül és ennek ellenére vannak az őskorban gyökerező hőskölteményeink.

1847-ben Arany János megajándékozta a magyar irodalmat a Toldival. Később, 1849-ben, a világhírű angol archeológus Layard által feltárt 30 000 db. ékírást agyagtábla a Toldi befejezése idején még a Tigris folyó partján feltáratlanul a föld alatt pihent. Ezeken az agyagtáblákon maradt fenn a világ első hőskölteménye a Kr. e. 3 000 évvel alkotott, nagy terjedelmű Gilgames eposz. Az ékírást szöveg megfejtése George Schmidtnek a munkája, 1872-ben történt.

Az itt kimutatott időkülönbségekből megállapítható, hogy a Gilgames eposzból Arany János nem meríthetett, különösen nem Ilosvai Selymes Péter. Ilosvai nyomán Arany János az ősi magyar hagyományt öntötte művészi formába.

Legősbibb hitregénkben a magyarság a Nap-Isten és a Föld-Istennő nászából származik. A Föld istennő magyar neve Tündér Ilona. Cirill Gadd (aki nem ismerte a magyar nyelvet) archaikus szótárában ez így található Isteni ős Anya = Dingir Il Ana s ez magyarul = Tündér Ilona.

Reguly Antal lelkében is benne volt az a tudat, hogy van, mert kell lenni „magyar kalevalának”! Reguly műveltsége és lelki érzékenysége ezerszeres nemzeti érték lehetne ma, ha az annyira magasztalt „európai műveltség” vagy a „nyuga-

ti kultúra” jó iránytűt adott volna a kezébe.

Népköltészetünk évezredek óta napjainkig is őrzi azokat az ősműveltségi motívumokat, melyek a legősibb eposzok testvérei. A népköltészetet használta fel Ilosvai Selymes Péter nyomán Arany János a Toldi trilógia megírásával, Petőfi Sándor a János vitéz esetében. Zrínyi a Szigeti veszedelem, a Szilágyi és a Hagymási história és Szabács viadaláról szóló költői „beszélyben”. Az akkor időszerű történeti leírások mellett a népköltészetből merített az utolsó „magyar bárd”, Tinódi Lantos Sebestyén. Elhallgatjuk Liszti László: Mohácsi veszedelem, Gyöngyösi István: Murányi Vénusz, Pálóczi Horváth Ádám: Hunniász, Etédi Márton: Magyar gyász, Gvadányi: Peleskei nótárius és Rontó Pál, Arany-Rákosi-Székely Sándor: Székelyek (Atilla, Csaba, Aladár, Ellák, Imrik) históriájával foglalkozó hőskölteményeket és Vörösmarty örökbecsű eposzait is.

Ha lenne gazdája ősi mítoszainknak, a Tündér Ilona, Az égig érő fa, a Fehérlő fia, a Hüvelyk Matyi és sok-sok mondánk felérne az égig, túl a klasszikus mondákon. Ha lenne gazdája, kibontakozna sok ősmagyar monda. Most csak a magyar ősiségből operák rangjára emelkedett Wagner Richard műveinek kapcsolhatunk.

VI. Turáni átok (!?)

Mint arról korábban is szó volt a nemzet külső és belső ellenségének legfontosabb ténykedése, hogy megbénítsa áldozata történelmi tudatát. Származását tagadja vagy csúnyán eltorzítsa és az ősi mítoszok helyére valamilyen torz hiedelmet csempésszen.

Történelmünk torzítását szolgálta Anonymus a Gesta Hungarorummal, míg a külföldiek közül csak két példát említünk: Bamberg Ottó (1140) nevű történész könyvében olvasható: „A természet nagyon szép külsővel áldotta meg Magyarországot, ám vagy a sorsot kell hibáztatni, vagy az isteni türelmet csodálni, hogy e szörnyű embereknek ilyen gyönyörűséges országot adott.” Aeneas Silvius Piccolomini: Cosmographia c. írásában (1450-ben) a magyarságra vonatkozóan a következőket írta: „A magyarok rokonai és leszármazottjai az Ázsiában pogány vadságban élő szkítáknak és joguroknak s nyelvük is egyezik a Pannóniában élő ma-

gyarokéval.”

A hazaiak közül is csak két példa. Egyik, már nem élő, de ma is ünnepelt költőnk az 1930-as években a következő megdöbbentő mondatot vetette papírra: „A magyar nép még mindig keresi a helyét Európában.” A másik egy akadémikusunk, aki állítja, hogy a huszár öltözéket a pesti sváb szabók teremtették meg, s tették divattá a múlt században. A professzor úr nem tud a paziriki faliszőnyeg leletről, melynek kora kétezer éves és melyen egy katona látható lóháton ma is ismert huszár öltözékben. (Ermitázs Altaja Katalóg 56. tétel Leningrád 1958.) és nem tudná, hogy Anton Deimel archaikus szótárában a huszár szavunkat így találjuk: GU-SAR = hős férfi.

Ezekben a példákban találni torzításokat, míg az ősi mítoszunk helyére odacsempészték a „turáni átok” bénító fogalmát. Nincs és nem is volt turáni átok, de volt hitvány mesterkedés nemzetünk ellen főként apostoli királyainak és kiszolgálóik részéről. És hogy ezek milyen elvetemültek voltak, arról kérdezzék meg Tunuzabát, Gyulát, Ajtonyt, Koppányt, Vazult. Vatát, Aba Sámuel, Bánk bánt, vagy Dózsát, a Zrínyieket, Nádasdyt, Frangepánt, Wesselényit, Thökölyt, Bocskait, Rákóczit, Martinovics - Hajnóczyékat, Széchenyit az aradi Nagyokat és Kicsiket, vagy kérdezzék meg Melindát, Zách Klárát, vagy a bécsi apostoli magyar király parancsára gályához láncolt rabokat, kérdezzék meg a kötél szaradós és pallostól lehulló fejeket, a Bécsben és máshová szerte lopakodott nemzeti kincseinket, váraink széthányt köveit és kérdezzék meg a száz és százezer hajdan tulajdonos, de jobbjágsorba nyomorított magyart, kit az ősi földdel együtt úgy adtak-vettek, mint a barmot.

Kérdezzék meg? De ki kérdezze meg? A keresztény Nyugat-Európa? – aki míg a mi védelmünket élvezte, rászívta magát egy-egy gyarmat területre és millióknak okozott (okoz) égbekiáltó szenvedést.

Felszántom a császár udvarát
Belé vetem Hazám búbáját
Hadd tudja meg császár felsége
Mi terem a magyar szívébe...

A császárt soha nem érdekelte, hogy mi terem a magyar szívében, csak az hogy mi terem az ősi földben és a kilopott hallatlan értékeinkért hamis

tudatot, hazug történelmet pumpált vissza.

Sajnos nemcsak a császárt, de a keresztény Európát sem érdekelte kultúrát teremtő múltunk és évezredes jószolgálatunk.

Dsida Jenő Psalmus Hungaricus c. költeményének részlete jól tükrözi keserű gondolatainkat:

Száraz nyelvem kisebzt
Égő fejem zavart,
Elindulok, mint egykor Csoma Sándor
hogyan felkutassak minden magyart.
Székelyek ott a bércek szikla-mellén,
üljetekek mellém!
Magyarok ott a Tisza partján,
magyarok ott a Duna partján,
magyarok ott a tót hegyek közt,
üljetekek mellém!
Magyarok Afrikában, Ázsiában,
Párizsban vagy Amerikában
üljetekek mellém!
Ti ezután születők s ti porlócsontú ősök
Ti rég hallott regősök, ti vértanúk, ti hősök
üljetekek mellém!
Ülj ide, gyűlj ide népem,
s hallgasd, amit énekelek,
amint a hárfa húrjait,
feszült idegeim húrjait
jajgatva tépem
ó népem, árva népem!
s dalolj velem,
mint akit füstös lángokra szítottak
vérszínű, setét, nehéz fanyar borok...
dalolj velem hörgöve,
és zúgva és dörögve
tízmillió, százmillió torok!
Énekelj hogy világgá hömpölyödjön
zsoltárod, mint a poklok tikkadt
kénköves szele,
hogyan Európa fogja be fülét
s nyögjön a borzalomtól
s örüljön bele!!!

Nyugat-Európa a pogányság, vadság, a rokon-
talanság jelzőivel illet, holott népünk ezek ellen-
kezőjének a bizonyítására több ezer éves Nap-
imát őriz még ma is, a ránk kényszerített hada-
kozásokban nemeslelkűséget, lovagiasságot tanú-
sítottunk, míg az antropológiai indexünk és ősi
nyelvünk kölcsönszavainak ezreit őriz egész Euró-
pa napjainkban is.

Megdöbbsentő, hogy Európa tudósai még min-
dig az indoeurópai és a német-római felsőbbren-
dűséget hirdetik.

Ezen tudományos kérdések tisztázási munká-
latainál viszont hazai tudósaink távolmaradása
nyeresége lenne mind a magyarságnak, mind az
egyetemes emberi tudománynak, mert ők (adassék
tisztetel a kivételnek) hiányos munkáikkal teret
nyitottak idegeneknek, hogy az úgynevezett turáni
átkot a tudatunkba csempészhessék.

IRODALOM

1. Hallay István: Anonymus 900 év távlatából (Toronto)
2. Bartha Antal: A IX-X. századi Magyar Társadalom (Bp., 1973.)
3. Kenedyné Szántó Lívia: Az Etruszkok nyomában (Bp.)
4. Fényes Elek: Magyarország Geographiai Szótára, melyben minden város, falu és pusztá betűrendben körülményesen leíratik (1851.)
5. John Dayton: Minerals, Metals, Glanzing and Man (London, 1978)
6. Roska Márton: Torma Zsófia Gyűjtemény (Minerva, Kolozsvár)
7. Boris Perlov: Tatárlaka üzenete (Moszkva, M. I. T. 1975/12)
8. L. L. Lamb: Climatic change within historical lime c. írásában közli ezt a Würm adatot (Acad Sci 1961/1)
9. Pannónia birtokbavételének időtartamát Edward Gibbon: The history of the Decline and Fall of the Roman empire és Ammianus Marcellinus: Rerum Gestarum c. munkáikban 44 évben jelölik meg. Ezzel párhuzamban, de a birtokbavétel idejét 22 évben közli a Világtörténet évszámokban c. könyv (Gondolat, Bp. 1982) forrás megjelölés nélkül.
10. Széchenyi István gr.: Naplóm
11. Fodor Ilona dr.: Szembesíttés. Illyés Gyula életútja
12. Szász Károly: Nibelung ének
13. Toronyi Etelka dr.: Hősköltemények összevetése
14. Sárkány Kálmán dr.: A Gilgames eposz és a Nagyszentmiklósi aranykicsnek egyezése. Kézirat.
15. Magyar Adorján: Elméletem. Ugyancsak Magyar Adorján műve a 20. században bőrre kézzel írt 24 kötetes kódexe a magyar őstörténetről
16. Prehistory and prekultur (UNESCO kiadás 1963.)
17. Erdélyi J.: A nyelvek anyja
18. Edward Gibbon: The History of the roman Empire New York
19. Toronyi Etelka dr.: A Kárpát medence
20. Kenedyné Szántó Lívia: Az etruszkok nyomában
21. Ernst Sackur S. J.: Di Clunye senser (Halle, 1894.)
22. Ann Lauris a 789 („ex ligno et terre...”)
23. Krieg von Hofelden: Geschichte der Militar architektur in Deutschland Stuttgart 1959. és Petz Georgius Henricus: Monumenta Germaniae Historica Scriptores 1826. „Vilia aut nulla extra urbes fguere moenia.”

ŐSTÖRTÉNETÜNK, ŐSHITÜNK

24. Oláh Miklós: Magyarországnak a mohácsi vész előtti helyrajzi történelme (1493-1568)
25. Anonymus: Gesta Hungarorum. Ha úgy szemléljük, hogy a történelemírás a győzők propagandája, tisztán áll előttünk, hogy Anonymusnak az volt a célja, hogy az akkori uralkodóház királyság alapítását és a magyarság római hitre térítését történelmi szükségszerűségnek tüntesse fel. A honfoglalást pedig úgy írta le, hogy a kortárs főurak hatalmi igényét igazolja, s a fegyveres hódítással magyarázza uralmuk eredetét és annak jogosságát. Elhallgatta, hogy az un. honfoglalás szerződéses alapon jött létre, elhallgatta a szerződő felek tényleges kilétét, és mélyen elhallgatta I. Istvánál, hogy a vérszerződést megszegte és német segítséggel a hatalmat jogtalanul magához ragadta és az ősi rend helyett teret engedett a feudalizmusnak, mely 1000 esztendővel visszavetette a magyarság gazdasági fejlődését.
26. Eszes István: A magyarok technikai hadserege. Kézirat
27. Padányi Viktor: Vérbulcsu és Dentu Magyaria
28. Lásd az összes magyar történelem könyvet
29. Werbőczy István ítélőmester, majd nádor Hármaskönyv.
30. Otto Bamberg: Historiae Romanum
31. Aeneas Silvius Piccolomini: Cosmographia
32. A nemzet jobb közérzetének megteremtése érdekében a Hazafias Népfront ez évi kongresszusa „A magyarságtudat erősítését” írta zászlajára. Szeretnénk, ha ez az írás is a Népfront programba iktatott célját szolgálná.
33. Duli Antal: Kik kötötték a vérszerződést M. Tört. Szemle Buenos Aires 1972.
34. Krónikáinkból is tisztázható, hogy az un. honfoglalás hét törzse részére a szállásterületeket a dús, füves legelő területeken jelölték ki, míg az őshonos magyarok maradtak a mezőgazdaságilag évszázadok óta művelt területeken.
35. Szőcs István: Selyemsárhajó. Kriterion, Bukarest 1979.
36. Zsuffa Sándor: A magyar nyelv nyelvrokonságai.